

Stope u snijegu

Možda se čini iznenađujućim da je tako malena stvar poput stopa u snijegu bila dječaku dovoljna da donese veliku odluku odnosno da preda svoj život Bogu. Ali to je jezik kojim se Bog često služi u pozivanju ljudi; to je način na koji su velikodušne duše, iskreni tražitelji Boga sposobne odgovoriti, s vjerom.

1.01.1914.

Možda se čini iznenađujućim da je tako malena stvar poput stopa u

snijegu bila dječaku dovoljna da donese veliku odluku odnosno da preda svoj život Bogu. Ali to je jezik kojim se Bog često služi u pozivanju ljudi; to je način na koji su velikodušne duše, iskreni tražitelji Boga sposobne odgovoriti, s vjerom.

U srijedu, 9. siječnja 1918., Josemaría je navršio šesnaest godina. Grad Logroño mirno je ležao pod teškim sniježnim pokrivačem. Temperatura se kretala oko 18 stupnjeva Celziusove ljestvice. Nitko nije izlazio van osim u nuždi.

José je pronašao posao u Logroñu kao prodavač, u poslu sličnom onom čiji je ranije bio vlasnik. Dakle, obitelj se morala preseliti. Napustiti Barbastro nije nikome od njih bilo lako, uključujući i Josemariju, sada već propupalog mladića.

Jednog takvog zimskog dana dječak je pogledao u snijeg i ugledao otiske

bosog stopala. Shvatio je da ih je ostavio jedan od karmelićanskih redovnika nedavno stiglih u grad. Pitao se: ako se drugi mogu toliko žrtvovati za Boga, zar mu ne bih i ja mogao nešto ponuditi? Toj je misli suđeno da ga prati ostatak života.

“Naš me je Gospodin pripremao usprkos meni samome, koristeći očito beznačajna sredstva, da ulije nadnaravni nemir u moju dušu. Tako sam jako dobro počeo razumijevati ljubav, tako ljudsku i tako božansku, koja je pokrenula svetu Tereziju od Djeteta Isusa kada je, listajući knjigu, iznenada došla do slike jedne ranjene ruke našeg Otkupitelja. Takve su se stvari i meni događale – stvari koje su me potakle i vodile me svakodnevnoj pričesti, čistoći, ispovijedi i pokori.“

“Počeo sam doživljavati iskustva Ljubavi, shvaćati da moje srce traži nešto veliko i da je to upravo ljubav.

Nisam znao što to Bog od mene želi, ali bio sam očito za nešto izabran.”

Što je mogao učiniti? Moliti, to sigurno. Moliti Boga da mu prosvijetli srce. Počeo je koristiti riječi slijepca iz Evanđelja: Domine, ut videam! — Gospodine učini da vidim što želiš od mene. A njegov je život išao putem običnog srednjoškolca. Bio je dobar učenik, dobivao odlične ocjene i sanjao kako će jednoga dana postati arhitekt.

Odluka da će postati svećenik

Da je barem znao svoj poziv. U svakom slučaju odgovorio je potvrdno, rekao je Bogu „da“, na što god ga je Bog pozvao. Mislio je da će bolje biti pripremljen za svoj poziv ako postane svećenik. “Jednog lijepog dana rekao sam svome ocu: želim postati svećenik; tada sam ga jedini put vidio kako plače. Imao je druge planove na pameti, ali nije se protivio. Rekao mi je, ‘Sine moj,

pažljivo razmisli o tome. Svećenik mora biti svetac... Jako je teško ne imati dom, ljubav na zemlji. Još malo o tome razmisli, ali ja se neću protiviti tvojoj odluci. “”

Savjetovao je Josemariji da razgovara s jednim poznatim svećenikom. Taj je svećenik razgovarao s mladićem i uvjerio oca da mu sin ima poziv za svećenstvo. Još je uvijek trebao završiti srednju školu. Sada kad je odbacio studij arhitekture, otac mu je savjetovao da stekne diplomu u pravu i da taj građanski studij uskladi sa svojim obvezama u sjemeništu.

Bog je iskoristio očev primjer da u Josemarijino srce unese uvjerenje koje je s drugima dijelio cijeli život: “Nije to ‘žrtva’ za roditelje kada ih Bog traži da mu povjere svoju djecu. Niti je za one koji su pozvani da Ga slijede. To je prije ogromna čast, razlog za veliki i sveti ponos, znak

naklonosti, vrlo osobita ljubav koju je Bog pokazao u određenom trenutku, ali koju je predvidio prije svih vremena.”

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/stope-u-snijegu/](https://opusdei.org/hr-hr/article/stope-u-snijegu/)
(13.03.2026.)